

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

Št. 26.

V Trstu 18. decembra 1897.

Letnik I.

Moderni Adam.

„Zakon, zakon, ti si svet,
Na tebi sloni ves božji svet!“
Narodna.

Do tal se klanjam velemožna ti usoda,
Na mnoga leta cvete naj mi še svoboda!
Za tisoče in tisoče zlata jo le prodam,
Drugače pa brez vseh pomislekov ostanem sam...
Ha!... sam, ko se povsod odpirajo mi vrata,
Za kojimi dekleta so in kupi zlata...
Ubogi zakonski možje, zares ubogi,
Da, obžalujem v vaši bridkejši vami ulogi!
Kako prostran je božji vrt, ki se naziva svet,
In z vrta tega miče vas premnog dekliški cvet,
Kaj ne, a danes druga se vam pesem poje,
Kot takrat, ko jemali ste si ženske svoje.
Izjalovil se vam je marsikteri zlati up,
Kar bilo je poprej vam v slaj, vas tira zdaj v obup.
A kar prisegli pred oltarjem ste nevesti,
Do smrti morate prisegi biti zvesti.
A jaz ostanem samec dokler ne nasitim se sveta,
Potem pa mlad ženka žepe in srce mi naj krepča!...

Márica II.

Zima in pomlad.

Ljubec glej že snežec pada,
Krije že umrli cvet —
Zima se je naselila
Na ta lepi, lepi svet.

Naji to pa nič ne straši,
V srci nama je pomlad,
Cvet rudeč je — ljubav vroča.
In zelenje — tisoč nad.

Kristina.

Ob starem jesenu.

Še vedno si po konci jesen,
Na poti, ki se vije v grad,
Brezvejnat, makovit in sključen —
Pozna se, da več nisi mlad.

Nad tabo jasni mesec plava,
Pod tabo šumni potok vre,
Z gradu ne sije luč nobena
Nocoj ne in že dolgo ne.

Oh jesen, ali se spominjaš,
Saj ni od tega mnogo let,
Kakó je nekdo zraven tebe
Velikrat sanjal v tihi svet.

Kakó je vsaki hip pogledal,
Na zagrinjala grajskih lin,
In bil zdaj najsrečnejši človek.
In bil največji zdaj trpin.

Zaljubljen v grajsko hčer in ljubljeno
Iz polnega srca od njé,
V visoko družbo ni se upal,
Pri deblu čakal je molcé.

In časih je prišla do njega
Ponoči tiha in lahka,
Kot bi jo angeli prenesli
Z gradu na hladna, rosna tla...

Ti več se ne spominjaš, jesen,
Ti nimaš torej laskomin.
A kdaj, a kdaj bo on zadušil
Vse žive dneve ta spomin — ?

Anton Medved.